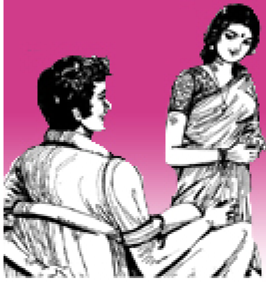

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

నిద్రలేచేసరికి పదిన్నర దాటింది.

హేమంత్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఆఫీసు టైమయిపోయింది.

త్వరగా లేచి వెళ్దామని ప్రయత్నించాడు.

వళ్ళంతా ఒకటే నొప్పులు - ఎవరో కుళ్ళబొడిచేసినట్లు.

మొదటిసారిగా తాగడంతో తల దిమ్మెక్కిపోయి రక్తప్రసరణ లేనట్లుగా ఉంది.

తిరిగి మళ్ళీ పడుకున్నాడు - నిస్సత్తువగా.

మనసంతా ఒకటే ఆలోచనలు.

మొదటిసారిగా - ఆవేదనగా, మోసపోయానన్న బాధతో.

వరూధిని.

ఎంత దగా చేసింది?

తనతో ఆడుకుంది.

పద్మనే తను ఏవగించుకున్నాడు.

అంతకంటే ఛీట్ వరూధిని.

ఆడవాళ్ళంటే తనకెంత గౌరవం.

తన తల్లి, సరోజని, అక్కచెల్లెళ్ళు, తన కాలేజి స్నేహితులు - అందరూ ఎంతో కొంత తనని ప్రేమించిన వాళ్ళే. వాళ్ళ జీవితాల్లో కష్టాలు, త్యాగాలు - కొద్దిపాటి ప్రేమకోసం తపించిపోవడం, ఆ చిన్నపాటి గుర్తింపుకే పొంగిపోయి కొండల్ని సైతం మోయడానికి సిద్ధపడటం - ఎంత ఔన్నత్యం! ఎంత ఔదార్యం! ఎంత త్యాగం!

మరేంటి ఈ సిటీ కొచ్చాక ఇలాంటి స్త్రీలు ఎదురవుతున్నారు.

వీళ్ళనెవరిలా తయారు చేసారు.

ఏది ఏమైనా తను వరూధినిని క్షమించలేడు.

కేవలం రమేష్‌బాబు కోసం ఆఫీసుకు వస్తూ అందుకు సాకుగా తనని వాడుకుందనే విషయాన్ని హేమంత్ జీర్ణించుకోలేకపోతున్నాడు.

బాధతో అతని కళ్ళు చింతనిప్పుల్లా అయిపోయాయి.

హేమంత్ అలానే ఆఫీసు ఎగ్గొట్టి పడుకున్నాడు.

మనసు పట్టక పైకి పొంగి పొర్లుతున్న ఆలోచనలతో ఎర్రబడిన అతని కళ్ళలోంచి వెచ్చని కన్నీళ్ళు జారి తలగడలో ఇంకిపోయాయి.

ఇదేమిటి, తనేడుస్తున్నాడా?

తల్లి చనిపోయినప్పుడు కూడా రాని కన్నీళ్ళిప్పుడొస్తున్నాయేంటి?

తను నిజంగానే వరూధినిని ప్రేమించాడా?

ఇంత గాఢంగా, ఇంత తట్టుకోలేనంతగా!

గంటలు గడిచి సాయంత్రమైంది.

దుఃఖం, ఆకలి కలిసి పేగులు మెలి పడుతున్నాయి. మెల్లిగా లేచి స్నానం అయిందనిపించాడు.

తల దువ్వుకోవాలని అద్దంలో మొహం చూసుకుంటుంటే ఎన్నాళ్ళో జబ్బున పడినట్లుగా పీక్కుపోయింది మొహం. కళ్ళు చింత నిప్పుల్లా ఉన్నాయి.

హేమంత్ అటూ ఇటూగా క్రాఫ్ దువ్వుకుని రూమ్‌కి తాళం వేద్దామని తాళం తీసుకుంటుండగా తలుపు తెరుచుకుంది.

గుమ్మంలోంచి వెలుగు పడటంతో కళ్ళు రిక్కించి చూశాడటువైపు. వరూధిని.

అవునా.. కాదా అన్నట్లు మళ్ళీ కళ్ళు నులుముకుని మరీ చూశాడు.

వరూధినే.

"ఏంటి హేమంత్ నీకోసం ఆఫీస్ దగ్గర నిలబడ్డాను. నువ్వు రాలేదని ఒక లేడీ చెప్పింది. అదేంటలా ఉన్నావ్? ఒంట్లో బాగోలేదా?" అంటూ దగ్గరగా వచ్చి అతని నొసటి మీద చెయ్యి వేసింది.

అంతే!

అంత విసురుగాను ఆ చేతిని విసిరి కొట్టాడు హేమంత్.

అతని చర్యకి వరూధిని తెల్లబోయింది.

ఒక్కసారి షాక్ తిన్నట్లుగా నాలుగడుగులు దూరంగా వేసి అతని వైపు చూసి "ఆర్ యూ ఆల్‌రైట్?" అంది

బదులుగా హేమంత్ అతి హేయమైన చూపు చూసి "నీ దయవల్ల" అన్నాడు.

వరూధిని తెల్లబోతూ "ఏం జరిగింది హేమ్?" అంది.

"ఇలాంటి వగలమారి వేషాలు వేసి ఎంతమంది మగాళ్ళని బుట్టలో పెట్టావ్? ఇప్పుడు నేను దొరికానా?" అన్నాడు కోపంగా.

వరూధిని నిజంగానే మ్రాన్పడిపోయింది.

ఒక్కసారి ఆమెని అవమానం, బేలతనం ఆవహించాయి. కళ్ళలో నీళ్ళు ఉబికి వచ్చాయి.

వాటిని అదిమిపెడుతూ ఏం మాట్లాడుతున్నారు "ఆర్ యూ మాడ్?" అంది ఉక్రోషంగా.

"అవును. మాడ్‌నే. నీలాంటి నయగారాల ఆడవాళ్ళతో స్నేహం చేస్తే పిచ్చివాళ్ళు కావడం ఎంతసేపు, నీకు పెళ్ళయిందని - ఒక కూతురు కూడా ఉందని.. ఎప్పుడయినా చెప్పావా?"

అతని సూటి దాడికి కారణం ఏమిటో కొద్దిగా అర్ధమయింది వరూధినికి.

"రమేష్‌బాబు చెప్పాడా?"

"ఏం నీ గుట్టంతా తెలిసిపోయిందని గిల్ట్ అవుతున్నావా?"

వరూధిని హేళనగా నవ్వింది.

"గుట్టుకాదు. ఇదంతా చెప్పాల్సిన అవసరం నాకు కనిపించలేదు. కాస్తంత స్నేహంతో ఎందుకింత కఠినంగా మాట్లాడటమో నాకర్థం కావడంలేదు. నాకు పెళ్ళయితే మీకెందుకు? కూతురు ఉంటే మీకెందుకు?" అంది కోపంగా.

ఈసారి జవాబు దొరకక హేమంత్ నీళ్ళు నమిలాడు.

"నువ్వు రమేష్‌బాబు కోసం పదే పదే ఆఫీసుకి వచ్చావు. సాకుగా నన్ను వాడుకున్నావు. నువ్వు నా స్నేహమాశించి రాలేదు. నేనొక ఫూల్‌లా దొరికాను నీకు. నన్ను ఇడియట్‌ని చేసావు."

వరూధిని మాట్లాడకుండా అతనివైపు చూసింది.

దాంతో హేమంత్ చెలరేగిపోయాడు.

"మీరు చేస్తున్న పనులు బాగున్నాయా?" అన్నాడు ఒక్కొక్క బాణం ఆమెకి గురిపెడుతూ.

"ఏ పనులు?"

"తెలియనట్లు అడుగుతున్నారు. పెళ్ళయి పిల్లలున్న వ్యక్తి వెంటపడి పెళ్ళి చేసుకోమని అడగటం"

"అని చెప్పాడా రమేష్?"

"అవును. మీరతను వద్దన్నాడని కక్షగట్టి అల్లరి చేస్తున్నారని వాపోయాడు. మీ వలన అతని సంసారం ముక్కలు చెక్కలయింది. అతనిప్పుడు లాడ్జిలో ఉంటున్నాడు. మీ మాటలు విని మోసపోయాను. చాలా నిజాయితీ కల వ్యక్తిగా భావించాను. ఛీ! ఇంత దిగజారుడు...."

"స్టాపిట్! నాన్సెన్స్" గట్టిగా అరిచింది వరూధిని.

"మీకు రమేష్‌బాబు మాటలు బాగా తలకెక్కాయి. మొహం చూస్తుంటే మందుకూడా నశాళానికి ఎక్కినట్లుంది. ఇప్పుడేం చెప్పినా మీకర్థంకాదు. అయినా నేనెలాంటి దాన్నయితే మీకేంటి బాధ? ఒక చిన్న స్నేహం. దానికెందుకింత ఆఫీసు మాని మరీ అప్‌సెట్టయిపోతున్నారు" అంది వరూధిని హేళనగా.

"నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను" అని చెప్పలేకపోయాడు హేమంత్.

"సరే! ఇప్పుడేం చెప్పినా మీకు బుర్రకెక్కేలా లేదు. నిజానికి మిమ్మల్ని నమ్మించి ఒప్పించాల్సిన ఖర్మకూడా నాకులేదు. మీరు నన్నేమనుకుంటే నాకేంటి? కానీ.. నేను నిజంగానే మీతో స్నేహం చేసాను. ఎందుకు ఏవిటి అంటే అన్నిటికీ జవాబులుండవు. ఒక్కొక్కర్ని చూస్తే మాట కలపాలనిపిస్తుంది. అంతే! మీకు నిజంగా తెలుసుకోవాలనుంటే... రేపు సాయంత్రం టాంక్‌బండ్ దగ్గరకు రండి. అంతా చెబుతాను" అంటూ సర్రున వెనుతిరిగి వెళ్ళిపోయింది వరూధిని.

ఆమె అలా వెళ్ళిపోకూడదని.. మనసులో ఏ కోశానో ఆశ ఉంది హేమంత్‌కి.

అయినా ఆగమని అడిగే ధైర్యం లేదు.

కానీ.. ఆమె జీవితంలో ఏదో రహస్యముంది. పాపముంది. దీన్నెలా భరించడం. హేమంత్ బుర్ర ఆలోచనలతో పిచ్చెక్కిపోతోంది.

నిన్నరాత్రి నుండి ఏమీ తినకపోవటంతో ఆలోచనలతోపాటు ఆకలి తోడై మనిషి అతలాకుతలమైపోతున్నాడు.

అస్తవ్యస్తమైన ఆలోచనలతో అతను రూమ్‌కి తాళం వేసి రోడ్డెక్కాడు.

"ఏంటి హేమంత్ ఈరోజు కూడా డుమ్మానా? లీవ్‌లెటర్ ఏమన్నా పంపాడా?" అంటూ కుర్చీ లాక్కుని కూర్చుని ఆరాగా అడిగింది పద్మ రమేష్ బాబుని.

"నీపని నువ్వు చూసుకోవచ్చుగా. హేమంత్ సంగతెందుకు నీకు?" అన్నాడు రమేష్ బాబు చిరాగ్గా.

"ఆ పిల్లతో హనీమూన్‌గానీ వెళ్ళాడేమోనని.." కళ్ళు చికిలించి నవ్వుతూ అంది.

"ఆవిణ్ణి పెళ్ళిగానీ చేసుకున్నాడా.. హనీమూన్లు వెళ్ళడానికి?"

"పెళ్ళయితే హనీలేదు మూన్లూ లేవు. లాడ్జీలేగతి!" అంది పద్మ వెటకారంగా.

రమేష్‌బాబుకి సర్రున కోపం వచ్చింది.

"ఎంత తోస్తే అంత మాట్లాడతావు. నేను చనువిచ్చాననేకదా! నీకూ సంసారముందిగా. పూలు పట్టుకుని ఎందుకు అందరి చుట్టూ తిరుగుతున్నావు. నీ కన్నసలు హేమంత్ మీదుందిలే. పడలేదని.. ఈ ఏడుపు" అన్నాడు కసిగా రమేష్‌బాబు.

"ఏంటండీ, అట్లా మాట్లాడతారు. మాదీ పరువుగల కుటుంబమే. ఊరికే తూలబాకండి. ఏదో మీతో చనువుగా ఉన్నందుకు. " అంటూ ముక్కుచీదబోయింది పద్మ.

"ఊరుకో. ఇక్కడ సీన్ క్రియేట్ చెయ్యకు. ఇంతకీ నీకు హేమంత్ గురించి వివరాలు కావాలి. అంతేగా! మందు తాగి ఏడుస్తూ మూడంకేసుకుని పడుకున్నాడు రూమ్‌లో. చూసొస్తావా?" అన్నాడు వెటకారంగా.

"ఛీ! పాడు. నాకేంబట్టింది? ఏమయిందసలు?" ఉత్సాహం ఉండబట్టలేక గబగబా ప్రశ్నించింది పద్మ.

"ఏవుంది? ఈ రమేష్‌బాబుతోనా.. ఆటలు. దానిగురించి అడ్డమైనవన్నీ చెప్పేసాను. దెబ్బకి రెండు పెగ్గులు తాగి ఏడుస్తూ పడుకున్నాడు." అన్నాడు రమేష్‌బాబు గర్వంగా.

"అయ్యో పాపం. దేవదాసయిపోయాడన్నమాట" అంది పద్మ నవ్వుతూ.

"పాపం! అమాయకుడు. మొదటిసారి ప్రేమలో పడ్డాడు. దెబ్బతిన్నాడు"

"దెబ్బతిన్నాడా? దెబ్బతీయించారా?"

"ఏదో ఒకటి. కొంపతీసి సెక్షన్‌లో చెప్పకు."

"సెక్షన్‌లో ఎందుకు? వస్తాడుగా ఆఫీసుకి. అప్పుడాడుకుంటాను" అని అమిత ఉత్సాహంతో సెక్షన్‌లో కెళ్ళింది పద్మ.

సాయంత్రం అయిదవుతుండగా సందిగ్ధంగా ఆలోచిస్తూ అటూఇటూ రూమ్‌లో పచార్లు చేసాడు హేమంత్.

ఏం చెబుతుంది, ఏదన్నా కట్టుకథ అల్లుకుని.. కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంటూ చెబుతుందేమో? 'చూద్దాం' అనుకుంటూ బయలుదేరాడు.

అసలు నిజానికి ఆ టైముకల్లా వరూధినిని చూడాలని అతని మనసు తొందరపడుతోంది.

ఆమెకు పెళ్ళికాలేదని.. కూతురులేదని.. రమేష్ బాబు చెప్పినవన్నీ అబద్ధాలని చెప్పాలని అతని మనసు కోరుకుంటోంది.

చివరికి అనుకున్న టైముకి కొద్దిగా ఆలస్యంగా... కావాలనే వెళ్ళాడు. తనకంత ఇష్టంలేదని తెలియచెప్పాలని.

కానీ.. అక్కడ వరూధిని లేదు.

హేమంత్ చాలా నిరాశగా చుట్టూ చూశాడు.

ఎక్కడా ఆమె జాడలేదు.

మొహం చెల్లలేదా? లేక కట్టుకథ దొరకలేదా?

కొంచెం వెటకారం ధ్వనించింది అతని హృదయంలో.

మరోపక్క ఆమెకోసం అతని కళ్ళు వెదుకుతూనే ఉన్నాయి.

కొద్దిగా అసహనంగా ఎప్పుడూ తాము కూర్చునే బెంచీమీదనే కూర్చుని క్రింద దొరికిన గులకరాళ్ళని నీళ్ళలోకి విసురుతూ కూర్చున్నాడు.

"సారీ, చాలాసేపయిందా వచ్చి?"

వరూధిని గొంతువిని వెనక్కి తిరిగి చూశాడు హేమంత్.

ఎదురుగా వరూధిని తలకి బాండేజ్‌తో.

హేమంత్ కంగారుపడి "అదేంటి, పడ్డారా?" అన్నాడు తన కోపాన్ని మరచిపోయి.

అతని పక్కనే కూర్చుని నవ్వుతూ "నిజం చెప్పమంటారా? అబద్ధం చెప్పనా?" అంది.

"మీకేది అలవాటుంటే అది" మళ్ళీ అతని గొంతులో వ్యంగ్యం.

"నా మొగుడు కాని మొగుడు కొట్టాడు"

"మీకు నిజంగానే పెళ్ళయిందా?"

"అబద్ధంగా కూడా అవుతుందా! అయ్యింది మూడేళ్ళ క్రితం. నాకో కూతురుంది. సంవత్సరంన్నర దాని వయసు. పేరు చిత్ర. "

అతను నరాల్లో రక్తం అంతా పీల్చినట్లయి మౌనంగా వింటున్నాడు.

"మాది ఎరేంజ్‌డ్ మారేజ్. మా నాన్నగారు చేసింది. అతనిపేరు చక్రవర్తి. మా నాన్నగారి ఆఫీసులోనే పనిచేసేవాడు. మా నాన్నగారికి చాలా అభిమానం కలిగేలా ప్రవర్తించేవాడట. అతను మానాన్నగారి మీద అభిమానంతో మా ఇంటిక్కూడా రావటం ప్రారంభించాడు. అమ్మకి కూడా నచ్చాడు. అన్నీ కలవడంతో నన్నతనికిచ్చి పెళ్ళిచేద్దామనుకుంటున్నామని నా అభిప్రాయం అడిగారు. చూడ్డానికి అతను బాగానే ఉంటాడు. ఉద్యోగం మంచిదే. ఒప్పుకున్నాను. పెళ్ళి గ్రాండ్‌గా జరిగిపోయింది. కాపురానికి వెళ్ళాను. చిన్నగా అతని అసలు రంగు బయటపడింది. అతనికి లేని వ్యసనం లేదు. అతను నాన్నగారి దగ్గర నటించిన నటన నుండి బయటపడి నాన్నగారికే దిగ్భ్రమ కలిగించాడు. మరింత డబ్బుకావాలని నామీద వత్తిడి తెచ్చేవాడు. నాన్నగారు నా బాధచూడలేక ఇచ్చేవారు. అంతటితో చాలక ఆడవాళ్ళని డైరెక్టుగా ఇంటికి తేవడం మొదలుపెట్టాడు. అడిగితే గొడ్డుని బాదినట్లు బాదేవాడు. అప్పటికే నేను కన్సీవ్ అయ్యాను. ఏ నిర్ణయమూ తీసుకోలేని స్థితి. అతని వికృతరూపం చూసి మ్రాన్పడి - ఆ బెంగతోనే నాన్న ఆర్నెల్లలో చనిపోయారు.

అతని దురలవాట్లకి సస్పెండయ్యాడు. డబ్బుకోసం ఆరడి మరీ ఎక్కువయిపోయింది. నేను పుట్టింటికొచ్చి అమ్మ దగ్గర ఉండిపోయాను. ప్రతిరోజూ తాగి రావడం, అమ్మ ఎదుట కొట్టడం - డబ్బులు తీసుకుపోవడం అతని అలవాటు.

ఇంతలో చిత్ర పుట్టింది. నేను ఉద్యోగం వెదుక్కున్నాను. కానీ.. అతను ఆఫీసు దగ్గరకొచ్చి బ్లాక్‌మెయిల్ చేసి జీతమంతా పట్టుకెళ్ళిపోయేవాడు. చివరకి కోర్టుకెళ్ళి విడాకులు తీసుకున్నాను. పాప బాధ్యత ఇద్దరిదీ అన్నారు. కానీ.. అతను పాపని నేను డబ్బులివ్వని రోజున తీసుకెళ్తానని బెదిరిస్తూ అప్పుడప్పుడూ వస్తాడు. దౌర్జన్యం చేస్తాడు. కొడ్తాడు. పాపని ఎత్తుకుని పారిపోబోతాడు. ఆ పెనుగులాటలో భాగమే ఇది.

సరే! రమేష్‌బాబు గురించి కదూ చెప్పాలి మీకు. మా అమ్మకి మధ్య నాకు మళ్ళీ పెళ్ళి చెయ్యాలని పిచ్చిపట్టింది. నన్ను చాలాసార్లు బ్రతిమలాడింది. చివరకి ఎవరికో పెళ్ళిళ్ళపేరయ్యకి చెపింది. అతను చెప్పిన పెళ్ళికొడుకుల లిస్టులో మీ బాస్ రమేష్‌బాబు కూడా ఉన్నాడు."

"అదేంటి, ఆయనకి పెళ్ళాం బిడ్డలున్నారుకదా!" ఆశ్చర్యపోతూ అడిగాడు హేమంత్.

"వినండి. అమ్మ నాకతని ఫోటో చూపించింది. నేను నాకు పెళ్ళివద్దన్నానా అని విసుక్కున్నాను. చక్రవర్తిని చూశాక నాకు పెళ్ళిమీద, మగవాళ్ళ మీదా నమ్మకం పోయింది. కానీ.. అమ్మ బ్రతిమలాడింది. చక్రవర్తి దరిద్రం వదిలించుకోవాలంటే నాకో తోడు ఉండాలని అమ్మ ఉద్దేశ్యం.

"కానీ.. ఇతను చాలా పెద్దవాడిలా ఉన్నాడు కదమ్మా!" అన్నాను ఆ పెళ్ళిని తప్పించాలని.

"కొంచెం పెద్దవాడేలే. కానీ ... పెద్ద పొజిషన్లో కూడా ఉన్నాడు. భార్య గర్విష్టట. దాంతో విడాకులయిందట. నీ ఫోటో చూసి ఇష్టపడ్డాడు. చక్రిగాడి గొడవ తప్పించుకోవాలంటే.. కొంచెం మంచి పొజిషన్‌లో ఉంటేనే కదా! ఎదుర్కోగలడు" అంది.

"మరి..పాప?"

"తన కూతురిలా చూసుకుంటానన్నాడు. చాలా మర్యాదగా మాట్లాడాడు. ఎంత వినయమనుకున్నావు" అంది అమ్మ ఉబ్బితబ్బిబ్బవుతూ.

"ఇదంతా ఎప్పుడు జరిగింది?" అనడిగాను.

"నిన్న నువ్వు ఆఫీసులో ఉండగా వచ్చాడు. పాపని ఎత్తుకున్నాడు. రెండు ఫ్రాకులు కూడా తెచ్చాడు. నువ్వు తిడతావని దాచిపెట్టాను" అంది.

"నేను మౌనంగా ఉండిపోయాను."

"ఏవంటావ్?" అమ్మ ఆత్రంగా నామొహంలోకి గుచ్చి చూస్తూ అడిగింది.

"నేనతనితో మాట్లాడాలి"

"అతనూ.. అదే అన్నాడు. రేపొస్తాడు. కొంచెం ఎక్కడన్నా కూర్చుని మాట్లాడుకోండి" అంది అమ్మ.

నేనేమీ జవాబు చెప్పలేదు.

అమ్మ లేచి వెళ్తూ "వరూ.. ఈ పెళ్ళి చెడగొట్టుకోకే. మంచివాడిలా ఉన్నాడు" అంది బ్రతిమలాడుతున్న ధోరణిలో.

ఆ మర్నాడు నా చేత ఆఫీసుకి శెలవు పెట్టించింది.

పదకొండు గంటలవుతుండగా అతను వచ్చాడు.

అమ్మ నన్ను అతనికి పరిచయం చేసింది.

"హలో!" అన్నాడతను.

నాకతను మొదటి చూపులోనే నచ్చలేదు. కారణం రూపమా! ఏమో.. ఆలోచిస్తున్నాను.

"కొంచెం సేపు బయటకి వెళ్దాం" అన్నాడతను అమ్మ ఇచ్చిన కాఫీ తాగుతూ.

అమ్మ వెళ్ళమని సైగ చేసింది నాకు.

అయిష్టంగానే అతని వెంట కారులో కూర్చున్నాను.

అతను కారు డ్రైవ్ చేస్తూ అతని ఆస్తి వివరాలు, అతని పొజిషన్.. వీటి గురించి చెబుతూనే ఉన్నాడు.

ఊరంతా తిప్పి ఒక చిన్నపాటి హోటల్‌కి తీసుకెళ్ళాడు.

కాఫీ ఆర్డర్ చేస్తూ "ఏవన్నా కొనిపెట్టనా?" అనడిగాడు మొదటిప్రశ్నగా.

నేను అర్థంకాక చూశాను.

"అంటే....?"

"అంటే ఏముంది? ఏదన్నా చీరకొనిపెడతాను" అన్నాడు. నామొహం అవమానంతో జేవురించిది.

"మీరు కొనిపెట్టడమేంటి? పెళ్ళికాక ముందు నేనలా ఎవరిదగ్గరా కానుకలు తీసుకోను."

"పెంకితనం చాలానే ఉంది" అన్నాడు కాఫీ శబ్దం చేస్తూ తాగుతూ.

"ఇదేనా... మీరు మాట్లాడుకుందామని తీసుకొచ్చింది? " కోపంగా అడిగి లేచి పిలుస్తున్నా వినిపించుకోకుండా ఇంటికొచ్చేసాను.

హేమంత్ తెల్లబోతూ వింటున్నాడు.

ఆ తర్వాత ... 'ఆ వెధవ!...' రొప్పుతూ ఆగిపోయింది వరూధిని.. ఆమె కళ్ళలో ఆవేశంతో ఎర్రబడిన నీళ్ళు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments